



„Jei jums patiko
Bado Žaidynės,
pamilsite šią knygą“

Sarah Rees Brennan

MARIE LU

LEGENDA

LEGENDA



Versta iš:
Marie Lu
LEGEND
G. P. Putnam's Sons, New York, 2011

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Xiwei Lu, 2011

© Viršelio iliustracija, Fred Gambino, 2011

Pirmą kartą 2011 metais anglų kalba Jungtinėse Amerikos Valstijose
pavadinimu *Legend* išleido G. P. Putnam's Sons, kuris yra
Penguin Young Readers Group padalinys, *The Penguin Group* dalis.

Išleista susitarus su *Andrew Nurnberg Baltics*.

Visos teisės saugomos. Nei ši knyga, nei kuri nors jos dalis negali būti
atkuriamą, perduodama ar įkeliama į informacijos paieškos sistemas
jokia forma ir jokiais būdais – nei grafinėmis, nei elektroninėmis
ar mechaninėmis priemonėmis. Ji negali būti kopijuojama ar įrašoma
be raštinio leidėjo sutikimo.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2017

© Leidykla „Nieko rimto“, 2017

ISBN 978-609-441-449-7

MARIE LU

LEGENDA

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė



Vilnius
2017

Skiriu mamai

LOS ANDŽELAS, KALIFORNIJA

AMERIKOS RESPUBLIKA

GYVENTOJŲ SKAIČIUS 20 174 282

PIRMA DALIS

**BERNIUKAS,
VAIKŠTANTIS
ŠVIESOJE**

DĒJUS

MAMA MANĒ, KAD AŠ MIRĒS.

Akivaizdu, aš *nemirēš*, bet jai saugiau taip manyti.

Mažiausiai du kartus per mėnesį švieslentėse visame Los Andželo centre užsižiebdavo pranešimas, kad esu ieškomas. Jis čia būdavo tarsi ne vietoje. Dažniausiai ekranuose rodydavo linksmus dalykus: besišypsančius vaikus po vaiskiu giedru dangumi, turistus, pozuojančius prie Aukso vartų griuvėsių, neoninių spalvų Respublikos reklamas. Buvo vykdoma ir antikolonijinė propaganda. „*Kolonijos geidžia mūsų žemių, – skelbdavo tekstas. – Jos trokšta to, ko neturi. Neleiskit joms užkariauti mūsų namų! Paremkit mūsų kovą!*“

Ir tuomet pasirodydavo mano nusikaltimų ataskaita. Švieslentė sušvisdavo visomis spalvomis ir visa didybe.

IEŠKOMAS RESPUBLIKOS

BYLOS NR. 462178-3233 „DĒJUS“

IEŠKOMAS DĒL UŽPUOLIMO, PADEGIMO,

VAGYSTĖS, KARINĖS NUOSAVYBĖS SUNAIKINIMO

IR TRUKDYMO KARO VEIKSMAMS.

UŽ INFORMACIJĄ, PADĖSIANČIĄ JĮ SUIMTI,

GAUSITE 200 000 RESPUBLIKOS NOTŲ.

Šalia teksto būdavo įkeliama kaskart vis kitokia nuotrauka. Vieną sykį mačiau akiniuotą berniuką vešliomis vario spalvos garbanomis. Kitą sykį – juodaakį ir visiškai pliką vaikį. Kartais būdavau juodaodis, kartais baltaodis, kartais juodbruvus, geltonodis arba raudonodis – nelygu, kas jiems šaudavo į galvą.

Kitaip sakant, Respublika neturėjo supratimo, kaip atrodau. Regis, jie išvis mažai ką apie mane nutuokė, tik žinojo, kad esu jaunas, o mano pirštų atspaudų jų duomenų bazėje nėra. Todėl jie ir nekenė manęs – kad nebuvau *pavojingiausias* šalies nusikaltėlis, nors ir labiausiai ieškomas. Aš juos verčiau gūžtis.

Buvo ankstyvas vakaras, bet lauke tamsu, nors į akį durk. Balutėse ant gatvės mirgėjo švieslentės atspindžiai. Sėdėjau trečiame aukšte ant aplūžusios palangės, pasislėpęs už surūdijusių plieninių sijų. Tai buvo apleistas daugiabutis. Kambario grindys nusėtos sudaužytų žibintų ir stiklinių šukėmis, sienų dažai apsilaupę. Viename kampe veidu į viršų gulėjo senas elektoriaus Primo portretas. Susimąsčiau, kas galėjo čia gyventi – kas galėjo būti toks trenktas, kad šitaip paliktų ant žemės riogsoti elektoriaus portretą.

Mano plaukai kaip visuomet buvo sukišti po sena berete. Akys įsmeigtos į vienaaukštį namelį kitapus gatvės. Rankos knebinėjo pakabuką ant kaklo.

Tesė rymojo prie kito kambario lango ir atidžiai mane stebėjo. Šiandien mane graužė nerimas, ir ji, kaip visada, tai juto.

Ežero regione kaip reikiant įsisiautėjo maras. Švieslenčių mirgesyje mudu su Tese matėme kareivius, tikrinančius namus gatvės gale. Dėl karščio blizgančios juodos jų kepurės buvo atsmauktos. Visi dėvėjo dujokaukes. Kartais išėję iš namo ant laukųjų durų nubrėždavo didelį raudoną X. Paskui niekas nebeperžengdavo šio slenkščio – nebent vogčia.

– Vis dar nematai jų? – sušnabždėjo Tesė.

Jos veidas slėpėsi šešėliuose. Mėgindamas prasiblaškyti iš senų plastikinių vamzdelių pasidirbau laidynę.

– Jie nevakarieniavo. Jau daug valandų nebuvo susėdę prie stalo.

Pakeičiau padėtį, ištiesiau skaudantį kelį.

– Gal kur nors išėję?

Suiržęs dėbtelėjau į Tesę. Ji bandė mane paguosti, bet aš nebuvo tam nusiteikęs.

– Lempa dega. Ir pažiūrėk, kiek žvakių. Mama išeidama tikrai nebūtų palikusi jų degti.

Tesė priėjo arčiau.

– Mums reiktų porai savaitių išvykti iš miesto. – Ji stengėsi kalbėti ramiai, bet jaučiau jos baimę. – Netrukus maras praūš ir tu vėl galėsi juos aplankyti. Dviem traukinio bilietams pinigų tikrai užteks.

Papurčiau galvą.

– Vienas vakaras per savaitę, prisimeni? Tik leisk man kartą per savaitę pasižiūrėti, kaip jie gyvena.

– O taip. Šią savaitę tu čia ateini *kas vakarą*.

– Tik noriu įsitikinti, kad jiems nieko nenutiko.

– O jei susirgsi?

– Prisiimu riziką. Tau nereikėjo manęs lydėti. Galėjai palaukti Altoje.

Tesė gūžtelėjo pečiais.

– *Kas nors* juk turi tave prižiūrėti.

Ji buvo dvejis metais jaunesnė už mane, bet kartais sušnekėdavo kaip tikra globėja.

Tylėdami stebėjome, kaip kareiviai artėjo prie mano šeimos namų. Kaskart jiems priėjus prie durų, vienas karys pasibelsdavo, o kitas su ištrauktu ginklu atsistodavo prie jo. Jei per dešimt sekundžių niekas

neatidarydavo durų, pirmasis kareivis jas išspirdavo. Nemačiau, ką jie veikė suvirtę į vidų, bet tvarką žinojau: vienas kareivis paima visų šeimos narių kraujo mėginius, įkiša juos į rankinį skaitytuvą ir patikrina, ar nėra maro užkrato. Viskas trunka dešimt minučių.

Suskaičiavau, kiek namų liko iki manojo. Turėsiu dar valandą laukti, kol sužinosiu savo šeimos likimą.

Iš kito gatvės galo ataidėjo klyksmas. Akys nukrypo į tą pusę, ranka stvėrė už diržo užkištą peilį. Tesė sulaukė kvapą.

Tai buvo maro auka. Sirgo turbūt jau kelis mėnesius, nes oda buvo suskeldėjusi, kraujuojanti. Nesupratau, kaip kareiviai to nepastebėjo per ankstesnę patikrą. Moteris paklaikusi susvirduliavo, paskui puolė į priekį, bet suklypo. Atsigrėžiau į kareivius. Jie jau pamatė moterį. Karys su ištrauktu ginklu priėjo prie jos, o kiti vienuolika stovėjo ir žiūrėjo. Viena maro auka didelio pavojaus nekėlė. Kareivis nusitaikė. Ligonę apgaubė kibirkščių spiečius.

Ji susmuko ir sustingo. Kareivis grįžo pas bendrus.

Apie tokius ginklus kaip jų galėjau tik pasvajoti. Dailus šautuvėlis turguje kainavo nedaug – 480 notų, pigiau už viryklę. Jis buvo taiklus kaip ir visi ginklai, valdomas magnetinių ir elektrinių srovių, todėl galėjo pataikyti į taikinį už trijų kvartalų. Tėtis kartą sakė, kad technologija pavogta iš Kolonijų, nors Respublika, žinoma, to nė už ką nepripažintų. Mudu su Tese panorėję tokių nusipirktume penketą... Per šiuos metus mes išmokome vogti pinigų, o kas likdavo, taupydavome sunkiems laikams. Bėda ne kaina, o tai, kad pagal ginklą tave lengva susekti. Kiekvienas šautuvas turėjo jutiklį, nustatantį juo besinaudojančiojo rankos formą, pirštų atspaudus ir buvimo vietą. Būčiau beregint surastas. Taigi man beliko savadarbiai ginklai, laidynės iš plastikinių vamzdelių ir kiti niekučiai.

– Rado dar vieną, – pranešė Tesė ir prisimerkė, kad geriau matytų.

Pažvelgęs žemyn pamačiau iš namo išbėgančius kareivius. Vienas jų papurtė purškiamų dažų skardinę ir ant durų nubėrė milžinišką raudoną X. Žinojau tuos namus. Ten gyveno mano amžiaus mergaitė. Vaikystėje mes su broliais kartu žaisdavom: liestynes ir gatvės ritualį su geležiniais žarstekliais ir popieriaus gniutulu.

Norėdama atitraukti mano dėmesį, Tesė galva mostelėjo į medžiaginį ryšelį prie mano kojų.

– Ko jiems atnešei?

Nusišypsojau, pasilenkiau ir atrišau medžiagą.

– Šio to, ką sutaupėm šią savaitę. Po patikros jie galės linksmai pašvęsti. – Pasikuitęs po gėrybes ištraukiau apsauginius akinius. Dar kartą patikrinau, ar stiklas niekur nejtrūkęs. – Džonui. Išankstinė gimtadienio dovana.

Vyriausiajam mano broliui šią savaitę sueis devyniolika. Jis dirbo prie šlifavimo staklių po keturiolika valandų per dieną ir grįžęs iš gamyklos vis trindavosi nuo dūmų perštinčias akis. Šiuos akinius pavyko nučiupti iš kariuomenei skirto laivo krovinio.

Padėjęs juos pavarčiau kitus daiktus, tarp jų buvo batai sveikais padais, bet daugiausia skardinės su mėsos ir bulvių troškiniu, mano nukniauktos iš orlaivio kavinės. Mielai būčiau pats jiems tai įteikęs ir pabuvęs kartu, bet tik Džonas žinojo, kad esu gyvas. Jis pažadėjo apie tai neprasižioti nei mamai, nei Idenui.

Po dviejų mėnesių Idenui sueis dešimt, taigi po dviejų mėnesių jis turės laikyti Egzaminą. Aš pats būdamas dešimties susimoviau, todėl ir nerimavau dėl Ideno. Jis tikrai buvo protingiausias iš mūsų trijų, bet mąstė panašiai kaip aš. Po Egzamino jaučiausi ramutėlis, nė kiek nesijaudinau, kol buvo skaičiuojami balai. Tačiau tvarkdariai mane kartu

„Legenda“ pradeda jaunos amerikiečių autorės Marie Lu (g. 1984 m.) distopinę trilogiją. Kinematografiškame trileryje susiduria du penkiolikmečiai – ieškomiausias šalies nusikaltėlis ir valdžios numylėtinė. Postapokaliptiniame Los Andžele juos suartins troškimas pasipriešinti žiaurumui ir neteisybei.

Redaktorė **Ingrida Daračienė**

Korektorė **Goda Baranauskaitė-Dangovienė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius



2130-IEJI. DIDŽIOJI AMERIKOS RESPUBLIKA kariauja su Kolonijomis. Visuomenė suskaldyta: kiekvienas 15-metis laiko Egzamina, kuris atsijoja gerus genus nuo blogų – perspektyvius piliečius nuo niekam nereikalingų. Nereikalingųjų rajonuose siaučia maras – ir jau ne pirmą kartą...

Džunė vienintelė šalyje gavo maksimalų Egzamino įvertinimą. Ji protinga, vikri, graži ir šerlokiškai pastabi. Jos laukia šviesi ateitis valdžioje.

Dėjus gyvena slapstydamasis. Jis neduoda ramybės valdžiai, rizikuoja gyvybe, kad pavogtų vaistų jaunėliui broliui, ir rūpinasi bename našlaite.

Kai Džunė gaus užduotį surasti brolio žudiką, du pasakojimai susilies į vieną. Priešininkams teks ne tik susigaudyti savo jausmuose, bet ir atskleisti tamsias valstybės paslaptis.

**LEGENDA – PIRMOJI ĮSPŪDINGOS
POSTAPOKALIPTINĖS TRILOGIJOS,
ĮKVĖPTOS V. HUGO „VARGDIENIŲ“, DALIS**



www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

